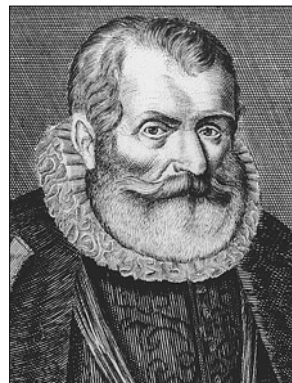

Sebisch Melchior (1539-1625)

Profesor Akademii w Strasburgu

Melchior Sebisch, zwany też Sebitzem i Sebiziusem Starszym, urodził się w roku 1539 w Niemodlinie (Falkenberg), w rodzinie Georga Sebischa i Katarzyny Oczekkiej. W roku 1561 ojciec wysłał go na Uniwersytet w Lipsku, gdzie słuchał wykładów słynnego humanisty Joachima Camerariusza, jednakże jeszcze w tym samym roku wyjechał do Strasburga, a wyjazd ten rozpoczął niezwykle aktywny i burzliwy okres w jego życiu. W Strasburgu za radą Hottomanna zaczął studiować prawo, a gdy Hottomann przeniesiony został do Francji, Sebisch wyjechał w roku 1563 do Paryża i tam za radą Hubertusa Languetusa rozpoczął studia medyczne pod kierunkiem Ambrożego Paré.

W roku 1565 zaproszony został przez opracowującego dzieło „Historia plantarum” Johanna Bauhina, brata słynnego Caspara Bauhina, do Lyonu, gdzie wspólnie zbierali zioła i badali ich właściwości lecznicze. Po ukończeniu tej pracy Sebisch wyjechał do Montpellier i tam wziął udział w obronie tego hugenockiego miasta przed wojskami Ligi Katolickiej. Wstrząsana wojnami religijnymi Francję opuścił w towarzystwie syna Camerariusza, Ludewiga, udając się do Strasburga, skąd wyjechał do Lotaryngii w towarzystwie barona de Hauteville. W roku 1569 wyjechał do Heidelbergu, stamtąd do Strasburga, a następnie, po krótkim pobycie na Śląsku, ze swym bratankiem Matthausem Sebischem, lekarzem brzeskiego księcia Georga II, do Padwy, gdzie studiował pod kierunkiem wybitnego anatoma i chirurga Fabriciusa d’Aquapendente. Z Włoch kolejny raz udał się do Strasburga, a stamtąd do Wiednia, by w roku 1570 znaleźć się w świecie odwozącej córkę cesarza Maksymiliana, Elżbietę, do Paryża, gdzie miała wyjść za mąż za króla Francji, Karola IX. W tym samym roku był w Orange i Paryżu ochmistrem barona Christoph’a von Redera, a w następnym roku wyjechał do Montpellier, by odzyskać część pozostawionego tam księgozbioru i ukończyć studia. Ponieważ nadal było tam niespokojnie, udał się do Valence, gdzie w sierpniu 1571 roku uzyskał stopień doktora medycyny.

Po kilkuletnim pobycie w Strasburgu objął w roku 1574 stanowisko lekarza miejskiego w Hagenau, zaś dwa lata później, w lipcu 1576 roku, został lekarzem miejskim w Strasburgu i drugim profesorem medycyny na tamtejszej Akademii. Wydał m.in. wzbogacone obszernymi dodatkami i komentarzami trzecie wydanie „Kräuterbuch” Hieronymusa Bocka zwanego Tragussem, przełożył na niemiecki „Maison rustique” Estienne’a i Liebaulta oraz „Traité nouveau de l’hystérotomie ou enfantement caesarien” Francois Rousseta, a na łacinę greckie pisma Teofrasta. Przez szereg lat prowadził obszerną korespondencję naukową z braćmi Bauhinami. Po śmierci Sturm’a został w roku 1589 kanonikiem kościoła św. Tomasza, a w uznaniu zasług wyróżniony został też godnością honorowego rektora Akademii w Strasburgu. Z uwagi na podeszły wiek przeszedł w roku 1612 w stan spoczynku, przekazując obowiązki swemu synowi, również Melchiorowi. Zmarł 12 czerwca 1625 roku. Prócz jego syna, znanego lekarza, komentatora dzieł Galena i autora biografii strasburskich uczonych, który w roku 1630 został nobilitowany przez cesarza Ferdynanda II, medycynę wykładali w Strasburgu również: jego wnuk, Johann Albert

Sebisch, prawnuk, Melchior Sebisch i dwaj XVIII-wieczni profesorowie pochodzący także z jego rodu – Georg Heinrich Eisenmann i Hans Hermann.

Źródła:

1743. Zedlers Universal-Lexikon. Leipzig und Halle. Bd. 36. S. 834-835.

1999. Histoire de la médecine à Strasbourg (red. J. Héran). Strasbourg. S. 77, 80, 107-109, 164.

Pagel J. 1891. Allg. Deutsche Biogr. 33. S. 508-509.

Uechtritz M. von. 1833. Übers. Arb. Schl. Ges. vaterl. Kultur. S. 72.

Portret ze zbiorów Biblioteki Uniwersyteckiej w Strasbourgu.